

S komunističnega vidika ne bi smelo biti razlik v zunanjih življenjskih razmerah ali v življenjskem slogu posameznika. Vendar se to ne ujema z voljo Boga, ki je sam dopustil mnogotere razlike med človeškimi usodami. Ljudje bi se vsekakor morali truditi, da bi bližnjemu zagotovili enako, kar imajo sami in kar jih osrečuje, vendar je treba vedno prepustiti posamezniku, da si razloži zapoved ljubezni do bližnjega ([Mt 22,39](#); [Mk 12,31](#)). Ne sme biti prisiljen deliti svojega premoženja, po drugi strani pa se mu ne sme vzeti premoženja, če ga je pridobil zakonito. Razlike v velikosti premoženja bodo vedno obstajale in ostale, dokler bosta delovna zmožnost in volja za delo ljudi različni, te pa nikoli ne morejo postati enake, svoboden razvoj posameznika ne sme biti oviran.... To bi bil monoton (dolgočasen) svet, če Bog ne bi bil raznolik v svojem stvarjenju in človeku ne bi dal možnosti, da si oblikuje svoje življenje po svoji volji in moči. Ker mora oboje najti svojo uporabo, je to namen in cilj življenja na Zemlji. Človekova volja se lahko kaže na številne načine, življenjska sila, ki doseže človeka, se lahko uporablja različno. Tako kot ga je Bog razdelil na različne načine, mora biti posledično tudi človeško delovanje različno in zato, razumljivo, tudi njihov zemeljski uspeh. In iz tega sledijo drugačni življenjski pogoji, saj morajo biti prisotni v človekovem obstoju. Vsi bi si seveda morali prizadevati, da bi bili v vsem pravični do drugih ljudi, vendar to ne pomeni absolutne enakosti. Dejansko je raznolikost uspeha ena od spodbud za povečanje aktivnosti in dejavnost je vedno koristna, medtem ko je želja po aktivnosti trenutno zmanjšana, če iz nje ne izhaja uspeh. Neizkoriščena življenjska energija je tudi pokazatelj stagnacije ali celo nazadovanja, tako za človeka samega kot za razvoj duha, vezanega na materijo. Stalna dejavnost zagotavlja stalen razvoj navzgor. Bog torej dopušča, da imajo usode različne učinke, da povečajo posameznikov impulz za dejavnost.... tako kot On tudi na splošno različno obdaruje ljudi z zemeljskim imetjem, s sposobnostmi in zemeljskim uspehom. Kajti življenje v skupnosti mora prebujati tudi misel o ljubezni do drugih ljudi in spodbujati dejavnost. **Toda takoj, ko ljudje poskušajo izenačiti življenjske razmere tako, da eni osebi jemljejo in dajejo drugi, takoj ko ljudje poskušajo odpraviti vse razlike, je tudi impulz za gorečo dejavnost potlačen,** tako kot sta pravično mišljenje in delovanje pripeljana pod vprašaj. Ker takrat ljudje niso več ovrednoteni po njihovih zaslugah, ampak oseba, ki je izgubila vrednost (koristnost), zaradi svoje lenobe prejema enako. Obstajati mora različnost, obstajati morajo vzvišena in padla človeška bitja, da se lahko razvije služenje v ljubezni za druge ljudi.... obstajati morata bogastvo in revščina, ali pa bi človeštvu primanjkovalo vsakršnega prizadevanja in volje, dejavnost bi bila zmanjšana na minimum ([5 Mz 15,7-11](#)). Težavo in bedo posameznika je mogoče lajšati le z ljubeznijo in nikoli z dejanji, ki se širijo na veliko ljudi z namenom enakosti in enakih življenjskih pogojev, kar človeštvu nikoli ne bi bilo v blagoslov. Poleg tega bi bilo to enako vmešavanju v Božje načrte usode, v katerih ljudje nikoli ne bodo uspeli, kajti tudi tam,

kjer je doseženo ravnovesje na posvetni ravni, Bog dviguje svoje zahteve do človeka **ali pa bo Njegova volja [uničila to](#), kar je poskušal doseči človeška volja, če ne sovpada z Božjo voljo. AMEN.**

[Bertha Dudde](#)